

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
חג הסוכות
תשפ"א

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול מילה במילה של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

הכנה לחג הסוכות תשפ"א

בשיעור נעסוק בנושאים הבאים:

- א. הכנה לחג הסוכות.
- ב. מהו התיקון בכך שנמנע מאיתנו קיומן של חלק מהמצוות בגלל המגיפה?
- ג. מעלת האחדות בעם ישראל כתיקון הכרחי.

ערב טוב! חיים טובים! מה שלומכם? שנה טובה!
זו שיחת נפש הכנה לחג הסוכות הבא עלינו לטובה.

"ושמחת בחגך"... אין כמו חג הסוכות – פלא פלאים, הסוכה – זו מצווה שבן אדם נכנס בתוכה עם כל גופו, וכל חפציו, וכל צרכיו, מה שהוא צריך.

השנה בגלל המגיפה – אז יכול להיות שהשהייה בסוכה, הכל יהיה קצת שונה, כל אחד לפי המצב שלו ולפי ההנחיות שצריכים לקיים ממשרד הבריאות, שהרי פיקוח נפש דוחה את הכל. יש אנשים שאולי בשבילם – כמובן להיות בסוכה זה בחינת פיקוח נפש.

אז נשאלת שאלה, בזמן הזה האחרון שהיה עניין של ביטול מניינים, וביטול כל מיני עניינים – מה כביכול התיקון בזה? אנחנו יודעים שכל מצווה שעושים זה מתקן את הבן אדם את הנרנח"י שלו ואת כל העולמות. עכשיו בן אדם רוצה לעשות מצווה והוא לא יכול – בגלל המגיפה, בגלל הסכנה. אז מה התיקון שיש בזה? – אז אפשר לומר כך, כתוב: "אפילו חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה".

אז יש פה עניין שיכול להיות, שהבן אדם בגלגול זה, או בגלגול אחר, או הציבור בכללו – לא עשה את המצוות עם לב שלם, בלבב שלם. לא עשה בהתלהבות, לא עשה ב'אש קודש', וזה נהיה קצת לפעמים "מצוות אנשים מלומדה" נניח... כן? אני לא אומר שזה המצב, אבל נניח. ואז משמייים ה' יתברך אומר, כביכול אומר: "טוב, עכשיו כשאתם רוצים לעשות – אז אני אמנע מכם לעשות". או – "אתם ממש ממש רוצים לעשות? אני רוצה שבאמת תהיה התעוררות" – ה' יתברך מצפה להתעוררות של נשמות ישראל, התעוררות עם כל

הלב, לא רק בחגים. בכל רגע ורגע, בכל מחשבה ודיבור ומעשה ורצון שאנחנו נהיה עבדי ה' באמת, כל השנה בכל רגע, גם באופן פרטי וגם בתור "ממלכת כהנים וגוי קדוש" – שזה התפקיד שלנו.

יש לנו תפקיד! לעם ישראל יש תפקיד 'לתקן עולם במלכות ש-ד-י', ולא תמיד הדבר הזה מודגש, ולא תמיד הדבר הזה מתקיים כמו בדרגה שצריך להתקיים. אז עכשיו מונעים מאיתנו, כמו שהיינו בנשמת אדם הראשון בגן עדן, לא שמענו בקולו והיה גילוי פנים – הוא היה מדבר איתנו, מה יותר טוב מגן עדן? ועכשיו בששת אלפים שנות התיקון אנחנו בהסתר פנים, רוב הזמן עם ישראל בהסתר פנים. "אה, לא קיימתם את מה שהיה צריך לקיים בגן עדן בגילוי פנים, עכשיו אתם תקיימו את זה בהסתר פנים". יש מצב – "אה, לא קיימתם את זה בלב שלם" – אז עכשיו משמייים מגלגלים שלא נוכל לקיים כל מיני מנהגים, כל מיני הידורים, כל מיני מצוות. זה כבר כמה חודשים שהמצב ככה.

אז בזה שנמנע מאיתנו, אבל אנחנו מתאמצים בכל זאת להתעורר ולעשות תשובה – זה עושה תיקון גדול למעלה. געגועים! הגעגועים, הרצון, זה שבן אדם בוער לו פתאום – זה תיקון עצום. אז אולי הוא לא מצליח להוציא את זה מהכוח אל הפועל כמו שהיה ראוי, אבל עכשיו יש לו את הבעירה הפנימית, מה שלא היה לו קודם שהיה מוציא את המצווה מהכוח אל הפועל, אבל בלי הבעירה הפנימית, וה' רוצה את הלב.

גם שואלים שאלה: מה עשו רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו במערה כל כך הרבה שנים שלא יכלו לקיים את המצוות המעשיות? – אז התשובה היא שהם הם היו אנוסים לגמרי, גם בגלל פיקוח נפש כי רדפו אותם הם היו צריכים להסתתר, אז הם קיימו את רב המצוות שמה – מבחינה רוחנית. כמובן שבן אדם במצב רגיל הוא לא מקיים מצוות מבחינה רוחנית, הוא צריך לקיים אותם במעשה, עם הליווי הרוחני. אבל כמו שהיה להם במקרה שלהם שהם נאנסו ולא יכלו לקיים, אז הם קיימו מה שהם יכלו מבחינה רוחנית. אז זה קצת דומה.

עוד נושא מאוד מאוד חשוב, מאוד מאוד חשוב, זה עניין של האחדות. הרי צריכים שארבעת המינים יהיו אגודה אחת, שיש הבדלים, כבר אמרו, מי יש לו טעם, מי יש לו ריח, מי יש לו תורה, מי יש לו מעשים טובים, מי אין לו, מי יש לו רק חלק – זה ארבעת המינים. אנחנו צריכים לעשות אותם, לאגוד אותם אגודה אחת כדי לנענע אותם. העניין הזה זה עניין של אחדות עם ישראל. אחדות של עם ישראל זה דבר, זה לא רק דבר חשוב, זה דבר של פיקוח נפש.

ההיסטוריה של עם ישראל מוכיחה – כשהייתה מחלוקת ושנאת חינום ולא הייתה אחדות אמיתית, אז לא עלינו משמייים גלגלו צרות צרורות, שלא נדע. צרות צרורות שמרוב הצער והצרות אז למדנו שכדאי להיות באחדות. שכל יהודי הוא אח שלך! ולא משנה אם הוא חושב כמוך או לא חושב כמוך. כולם חלק אלו-ק ממעל, כולם נשמה אחת בסופו של דבר – נשמת אדם הראשון. מי שנולד בחו"ל כמונו, אז הוא גם אם הוא היה תינוק שנשבה כשהוא פוגש איזה יהודי, הוא מרגיש כאילו הוא אח שלו, בלי בכלל להבין את זה. אז פה הצבריס שנולדו בארץ אולי הם פחות רגישים לעניין הזה, כי זה רוב האוכלוסיה תמיד יהודים, מסביב, בשכונה, בכל מקום. אבל בחוץ לארץ זה מאוד מאוד בולט, ויש בזה סוד. הסוד – שכולנו נשמה אחת, כולנו בני איש אחד, לכולנו יש תפקיד אחד – לעבוד את ה' על פי תורתנו הקדושה.

ותמיד תמיד עם האחדות לא באה מאיתנו חס וחלילה, אז כופים עלינו הר כגיגית את האחדות מלמעלה על ידי ייסורים. ואז באמת, כשלא עלינו באים ייסורים, הייסורים לא מבדילים בין יהודי ליהודי. כמו שהיה בשואה – נרצחו צדיקים גמורים ליד אנשים רחוקים מתורה ומצוות, באותה הרציחה. המשחית לא הבדיל. מספיק שאתה יהודי, או שיש לך איזה קירבה ליהודים, כבר היה מספיק להם.

אז את זה הלקח לא למדנו עוד, עדיין לא למדנו את הלקח הזה. עכשיו שיש את המגיפה, במקום להיות כאיש אחד בלב אחד, מתחילות החשדות, והרדיפות, והשנאת חיים, והפירוד – זה דבר גרוע מאוד. גרוע! הכי גרוע שיכול להיות. אז על זה אנחנו צריכים לעשות תשובה גדולה ודחופה. ובאמת להתחבר ולדאוג לכלל עם ישראל – לפרט ולכלל, לכלל ולפרט, ולכוון על זה שתהיה אחדות.

גם כשאנחנו ניקח את המינים וננענע אותם בעזרת ה' – שנוכה שנהיה אגודה אחת. נכון שאחד זה ערבות, ואחד זה לולב, ואחד זה הדסים, ואחד הוא אתרוג, ויש הבדל ביניהם, הם לא אותו דבר, אבל אי אפשר לקיים את המצווה אם חסר אחד מהם. כך עם ישראל זה בחינת ציבו"ר = צדיקים בינונים, ורשעים. אי אפשר לקיים את התורה אם חסרים חלקים מעם ישראל. ה' יתברך "חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח" – שלא ידח ממנו נידח, שום נידח, על שום ניצוץ של קדושה ה' יתברך לא רוצה לוותר. ואפילו רשעים שנמצאים בעומקו של גיהנום, בנוקבא דתהומא רבא, ה' יתברך לא רוצה לוותר עליהם. אנחנו רואים את זה מהכוונות שמסר רבינו האר"י ז"ל הקדוש לתלמיד שלו הרב חיים ויטאל הקדוש – לעשות כל מיני כוונות להוציא כל מיני רשעים, וניצוצות שלהם שנמצאים עדיין בגיהנום.

עד סוף התיקון כולם צריכים לקבל תיקון, כולם צריכים לעשות תשובה, אי אפשר לוותר על אף אחד, כי אנחנו "כאיש אחד בלב אחד". אנחנו כלי אחד! כלי אחד – כדי שישרה האור האלוקי, כדי שתשרה שכינה בבית המקדש – צריכים להיות "כאיש אחד בלב אחד". כאשר לא היינו כאיש אחד בלב אחד, בבית שני לא שרתה שם השכינה, ובסוף גם הכלי הזה, המופלא, שנקרא בית המקדש נחרב, ובסוף הבנים הוגלו לבין האומות, עד עצם היום הזה עוד לא חזרנו למעמדינו הנכון. על זה צריך לעשות תשובה גדולה גדולה גדולה. אהבת ישראל, אהבת האחדות, להעביר על מידותיו, שלא תהיה שנאה.

זה דברים הכי חשובים – להיות אגודה אחת, אגודה אחת. ומי שעוד לא זכה לתיקון, יתפלל שיזכה לתיקון. ואם הוא בן אדם שמזיק, אז שיתפלל שהוא לא יזיק. אבל שיהיה לכל הניצוצות של הקדושה תיקון והעלאה, כי זה רצונו יתברך. לצורך זה ברא את העולם, לצורך זה ברא את עם ישראל. אי אפשר להתחמק מהתפקיד, ואי אפשר, אי אפשר לא להגיע לתיקון – או שעל ידי בחירה, כמו שאומר הרמח"ל הקדוש, או שלא עלינו על ידי ייסורים. וזה גם אותו דבר בעניין של האחדות.

אז אני מקווה, שבעזרת ה' יבוא משיח בקרוב, ייגמרו כל הצרות, ונוכל לעבוד את השם בלבב שלם ובשמחה אמיתית. ועד אז בכל זאת – להיות "כאיש אחד בלב אחד" ולעבוד אותו מאהבה ומיראה. בבעירה פנימית אמיתית – שהבעירה הזו יש בכוחה לחסל את כל הקליפין, ואת כל התוצאות של הקליפין, ולבטל את כל הדינים, ואת כל המגיפות, ואת כל הצרות.

בעזרת ה' יהי רצון שנוכה!

"ושמחת בחגיך!"

לחיים לחיים לחיים! שנה טובה ומתוקה! לחיים לחיים לחיים!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.